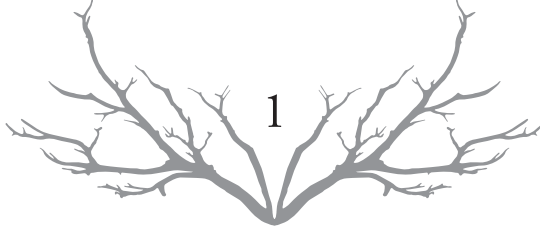

YALANCI ORMAN

ASHLEY ELSTON

Çeviren
Ezgi Kızmaz

Alnıma yapıştırılmış bir post-it notuyla uyandım. Onu alnımdan söküp üstündeki kelimelere odaklanacak kadar ayılmam birkaç saniye sürdü.

İŞTE ŞİMDİ GÜNÜNÜ GÖRDÜN!

Yataktan çıkarken bacaklarım battaniyeye dolandı ve kendimi yerde buldum. Yüzüstü hem de.

Ne yapmıştı acaba?

Jack Cooper'la sonu gelmeyen şaka savaşlarımızda en son ben Jack'in Güzel Sanatlar Değerlendirmesi dersi için çektiği fotoğrafı, geçen ayın *Playboy* dergisindeki bir fotoğrafla değiştirmiştim. Bunun sonucunda Bay Wheeler ona beş hafta sonu yurttan çıkmama cezası vermişti ve ben de o günden beri tetikleydim.

Odanın Jack'e ait olan tarafı boştu. Perdeler kapalıydı, yatağı toplanmıştı ve lakros malzemeleriyle birlikte MacBook'u da ortada yoktu.

Ne yapmıştı ki?

Odanın diğer tarafına geçtim ve kapının tam ağzında durmadan onu açabilmek için duvara dayalı sandalyenin üstüne çıkıp öne doğru eğildim. Yurt binası kampüsteki en yeni binaydı

ama yine de pek çok açıdan eski sayılırdı. Odanın ağır ahşap kapısı her saldırı karşısında sağlam kalabilirmiş gibi duruyordu ama antika kilidinin açılması için metal bir elbise askısı yeterdi. Diğer oğlanların bize yapacakları şeylerden endişe duymadan uyuyabilmek için her gece bu sandalyeyi kapı kolunun altına sıkıştırıyorduk ama bu beni bir buçuk metre kadar uzağımda uyuyan Jack'ten korumazdı.

Kapıyı itip açtım ama üstüme hiçbir şey dökülmedi... Ne bir damla su ne de başka bir şey.

Hayatta duşa gitmeyecektim çünkü Jack benden tam da bunu beklerdi. Okul formamı üstüme geçirdim, sırt çantama bir şey koymadığından emin olmak için onu hızlıca taradım ve çıkmadan cep telefonumu alıp ana binaya doğru yola koyuldum. Uyuyakalmıştım bu yüzden de kahvaltı edecek vaktim yoktu. Ama sorun değildi. Belki de Jack beni orada yakalamayı planlıyordu.

Tam Hunter Salonu'na giderken arkadaşlarımı buldum ama Jack onlarla birlikte değildi.

"N'aber, O?" diye sordu Ray, bir kruvasanı bitirirken. Ray lakros sahasında üstün yetenek sergileyen iri cüsseli bir çocuktuk ama aynı zamanda burada, Sutton's'ta fırında bir şeyler pişirmeyi havalı hâle getirmişti ve çoğu sabah onun yaptıkları önce biterdi. En çok da kahvaltılık hamur işlerine olan tutkusuyla bilinirdi. Daha doğrusu bu ve bir de sürekli kesim tarzı değişen siyah saçlarıyla. Şu anda Southern Mississippi'ye karşı oynanacak bir sonraki futbol maçında Tulane Green Wave takımını desteklemek için saçları dalgalıydı. Hatta buklelerinin uçlarını yeşile boyamıştı.* "Yüzünde ne var?" diye sordu Ray.

Ellerim yanaklarıma gitti. Aynaya bakmamıştım – Jack yüzüme bir şey mi çizmişti acaba? Bir penis veya bir çift meme? Yana döndüm ve okulumuzun kazandığı tüm spor ve akademik ödüllerinin bulunduğu vitrinin cam yüzeyinde yansımamı gördüm.

* "Green Wave" kelimesi İngilizce'de "yeşil dalga" anlamına gelir; karakterin de saçını buna göre şekillendirmesine atıfta bulunuluyor. –çn

Sadece bir diř macunu lekesiydi.

Derim soyulma noktasına gelene kadar yanağımı ovaladım.
“Jack’i gördünüz mü?” diye sordum.

Etraflarına bakınırken mırıldanmaya başladılar, onun grupla birlikte olmadığına şaşırmışlardı.

“Az önce buradaydı,” diye ekledi Sai.

Hadi be. Bu kötü olacaktı.

İlk ders ana binanın ikinci katındaki trigonometri dersiydi. Jack’le ortak sadece birkaç dersim vardı ve bu onlardan biri değildi, dolayısıyla onun ortaya çıkmasını beklemek ve yapacağı şakanın çok da utanç verici bir şey olmaması için dua etmek zorundaydım.

Ders başladıktan sadece birkaç dakika sonra müdürün sınıfa gelip koridora çıkmam için bana işaret ettiğini görünce ilk düşündüğüm şey... “İşte bu,” oldu.

“Owen Foster, biraz konuşalım lütfen.”

Derin bir nefes alıp kendimi en kötüsüne hazırladım. Müdür elini kaldırıp beni durdurduğunda sınıfın ortasına gelmiştim.
“Eşyalarını almak isteyebilirsin.”

Sınıfa geri dönmeyeceksem durum kötü demektir. Jack’i öldürecektim.

Sırama geri dönerken arkadaşlarımdan yanından geçtim ve onların sessiz işnelemelerini duymazdan gelmeye çalıştım.

“Porno mu, ot mu?” diye sordu Ray.

Sai arkasına yaslandı. “Ya da belki de geçen gece odana bir kız aldığını öğrenmişlerdir... Neydi adı?”

Arkam öğretmene ve müdüre dönükken onlara hareket çektim ve “Jack’e onun canına okuyacağımı söyleyin,” dedim.

Kalın halıların arasından zar zor görünen, cilalanmış koyu ahşap zemine bastığımızda ayakkabılarımızın çıkardığı hafif yankıları saymazsak ana koridordan Dr. Winston’ın ofisine doğru yaptığımız yürüyüş sessiz sayılırdı. Sınıfların olduğu bu bina, liseden çok bir evin içini andırıyordu, beni ortaokulun başında buraya veren anne babam da zaten buna tav olmuştu.

Dr. Winston'ı ofisine doğru takip ederken Jack'in ödeşmek için yapmış olabileceği her şeyi aklımdan geçirdim. Her ne kadar pek çok şeye kendimi hazırlamış olsam da annemi görmek bunlardan biri değildi.

Babamı görmek için hızla odayı taradım ama odada sadece annem vardı.

Anne babamın aranmasını gerektirecek kadar kötü bir şey yaptıysa Jack bitmiş demektir. Dr. Winston masasının önündeki boş sandalyelerden birine, annemin yanına oturmamı işaret etti ama hareket edemiyordum.

Anneme bakınca buz kestim. İkimizin de kolay zaptedilemeyen, kıvrıkcık, kahverengi saçları vardı; normalde onunkiler arkaya taranıp bir şekle sokulmuş olurdu ama bugün onun saçları da benimkiler kadar dağınık duruyordu. Her ne kadar ikimiz de daima yanık tenli bir görünüme sahip olsak da bu kez onun cildi solgundu ve gözlerinin altında daha önce görmediğim koyu halkalar belirmişti. Ve minyon bir yapıya sahip olmasına rağmen şimdi daha da kilo vermiş görünüyordu. Onu en son sadece birkaç hafta önce görmüştüm ama çökmüş bir hâli vardı.

Bu Jack'in yaptığı bir şeyle ilgili değildi.

"Sorun ne?" diye sordum, odanın girişine kök salmış bir şekilde.

Babama mı bir şey olmuştu? Annem bu yüzden mi salı sabahı perişan bir hâlde tek başına buradaydı?

Dr. Winston beni boş sandalyeye yönlendirerek elini omzuma koydu. Omzumu silkip elini çekti. "Hadi söyleyin. Kötü bir şey olduğunu anlayabiliyorum. Ne oldu?"

Annem sanki bu konuşmaya fiziksel olarak hazırlanması gerekiyormuş gibi oturduğu yerde dikleşip omuzlarını geriye atarak cesaretini topladı. "Owen, otur lütfen."

Annemin baklayı ağzından çıkarmasını bekleyerek sandalyeye çöktüm.

"Sorun ne?" diye sordum kelimelerin üstüne basa basa.

"Babanla ilgili," diye söze girdi annem ama lafını kestim.

“Öldü mü? Hasta mı?” Bundan nefret ediyordum. Annemden etrafa yayılan üzüntüden nefret ediyordum. Dr. Winston’ın gözlerime bakmamasından nefret ediyordum. “Söyleyin işte. Buna dayanamıyorum.”

“Baban ölü veya hasta değil,” diye cevap verdi Dr. Winston. “Ama durum ciddi.”

Annem derin bir nefes aldı ve ardından her saniyesinde oyalanarak yavaşça nefesini bıraktı.

“Baban... korkunç bir şey yaptı. Yaptığı şeyden birkaç hafta önce haberim oldu ama durumun ne kadar kötü olduğunu yeni keşfettim. Sonra da gitti. Bizi yaptığıyla baş etmemiz için yüzüstü bıraktı.”

Aklıma düşünceler üşüştü. “Ne yaptı peki?”

Annem altdudağını ısırdı, artık bana cevap vermiyor, bana bakmıyordu. Saniyeler geçmesine rağmen yine de bir cevap vermedi.

“Ne yaptı?” diye sordum tekrar.

“Karmaşık. Çok karmaşık. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum...” Annem yardım etmesi için yalvaran gözlerle Dr. Winston’a baktı. Annem hep kaya gibi sert bir kadındı, bu yüzden söyleyeceği şey her neyse bunu bir türlü söyleyememesi beni korkutmuştu.

“Owen, belki bunu açıklama konusunda annene ben yardımcı olabilirim,” dedi Dr. Winston, kollarını göğsünde kavuşturup masasının ucuna otururken. Anneme baktı ve alçak bir sesle sordu, “Yapabilir miyim?”

Annem kafasını salladı ve ardından da ona duygusuz bir ifadeyle baktı.

Evet. Kesinlikle durum kötüydü.

Ama Dr. Winston bana ne olduğunu söylemek yerine bir soru sordu. “Babanın şirketiyle ilgili ne biliyorsun?”

Sinir olmuş bir hâlde arkama yaslandım. Bu aptalca bir soruydu. “Benzin ve doğalgaz kanalı için kuyu kazıyorlar.”

“İşleri son on yıl boyunca iyiydi,” diye ekledi Dr. Winston.

Ses tonunda kulağa iyi gelmeyen bir şey vardı. Konuşmanın nereye gittiği konusunda hiçbir fikrim olmasa da savunmaya geçmem gerektiğini hissetmiştim.

“Evet, öyle de denebilir,” diye cevapladım.

Babamın şirketi Louisiana Frac son yıllarda iyi gidiyordu. Yeni bir doğalgaz şisti keşfedilmişti ve bu keşif her şeyi değiştirmişti. Kasabamızı, orada yaşayan insanları değiştirmişti. Babamın şirketini değiştirmişti.

“Şirketin çalışanlarına nakit para karşılığında hisse senedi opsiyonları sunuldu çünkü babanın daha fazla ekipman satın alabilmek ve daha çok kişiyi işe almak için nakit paraya ihtiyacı vardı, bunu biliyorsun değil mi?” Dr. Winston masasının çevresinde dolanıp sandalyesine oturdu ve ellerini önde kavuşturdu.

Konuşmanın nereye gittiğini anlamaya çalışarak kafa sallıyordum ama sanki aklım durmuş gibiydi, gelecek bir sonraki kelimeyi bile tahmin edemiyordum.

Louisiana Frac küçük bir işletme olmaktan çıkıp kasabamızdaki en büyük işverenlerden birine dönüşmüştü. Büyük babam için yıllarca çalışmış erkekler ve kadınlar artık şirketin küçük bir kısmına sahiplerdi. Bunu herkes bilirdi. Kasabamızı hayata döndüren şey buydu.

Anlaşılan annem bana hiç bakmayacaktı. Konuşmaya katılmayacaktı. Ve olan biteni Dr. Winston’ın açıklaması ister istemez sinirimi bozuyordu.

“Bunların hepsini biliyorum. Sadece bana babamın ne yaptığını söyleyin,” dedim.

Dr. Winston’ın elleri kucağına düştü ve oturduğu yerde biraz daha dikleşti. “Babanın kasabamızı nasıl da mahvettiğini anlayabilmen için her şeyi bir çerçeveye koymaya çalışıyorum. Louisiana Frac’te çalışan ve... Louisiana Frac’te hisse sahibi olan iki yüzün üstünde insan var.”

Kasabamızı mahvetmek mi? Sandalyemden kalktım, Dr. Winston’ın masasının önünde dar bir çember çizirken sadede gelmesi için ona sessizce yalvarıyordum.

Dr. Winston eliyle ağzını ovuşturdu. “Ama baban, bu şirketin büyümesine katkı sağlamak için dişini tırnağına takıp didinen ve büyük yatırım yapan çalışanları kandırdı.”

Kafamı iki yana salladım.

“Her ne kadar şirket her zamankinden daha çok para kazansa da baban bu parayı iyi yönetemedi. Hem de hiç. Aslına bakarsan sadece bu da değil. Ortada zimmete para geçirme, borç saklama, tedarikçilere ödeme yapmama ve çevresel şikâyetler de var.”

Dr. Winston’ın masasının önünde durup, “Babamın bunu yaptığına inanmıyorum,” dedim.

Dr. Winston kafasını yana eğdi. “Ama onun bunu yaptığına inanan birkaç devlet kurumu var. Baban bütün paralarla –banka hesaplarındaki paralar, çalışanların emeklilik paraları– birlikte, tek bir kuruş bırakmadan ortadan kayboldu. Babanın milyon dolarları cebine indirdiği tahmin ediliyor. Çalışanlar sadece emeklilik paralarını ve işlerini kaybetmekle kalmadılar, aynı zamanda ellerinde tamamen değersiz olan bir şirketin hisseleriyle kaldılar. Şu an itibarıyla Louisiana Frac kapanmış bulunuyor.”

Devamını bekledim. Tüm bunları anlamlı kılacak kısmı. “Bana milyon dolarların gittiğini, kimsenin paranın nerede olduğunu bilmediğini ve babamın yanlış bir şey yaptığını düşündüğünüzü söylüyorsunuz.”

Dr. Winston sandalyesinde öne doğru eğildi ve bana aptal... ya da sağırmışım gibi baktı. “Anlattıklarımı dinlemiyor muydun?”

“Paraların nerede olduğunu bilen biri var,” dedi annem alçak bir sesle, sonunda konuşmaya katılarak. “Baban. Ama o da gitti.”

“Ortada bir yanlışlık olmalı.”

Annemin gözleri benimkilerle buluştu. “Ortada bir yanlışlık yok. İnan bana, Owen, durum kötü. Kötüden de beter.”

Hayır. Bu doğru değildi. Yanlış anlamışlardı. “Belki başka biri yaptı bunu. Belki de babama tuzak kuruldu,” dedim.

“Yetkililer işin içinde bir başkasının daha olduğuna inanı-

yorlar. Kimse bunu birinin yardımı olmadan yaptığını düşünmüyor ama ona kimin yardım ettiğini bilmiyorlar,” dedi Dr. Winston ve ardından anneme bir bakış attı.

Ve annem bu yorum karşısında irkildi.

Artık hiçbir şey duyamıyordum. Bunları daha fazla dinleyemezdim. Oradan çıkmam gerekiyordu. “Tamam. Tamam. Artık derse gidiyorum.”

Annem elini uzatıp beni durdurdu. Her zamanki kendine güvenli hâlinin küçük bir belirtisi yerine gelmişti. Odaya girdiğimden beri görmediğim bir şeydi. “Anladığını sanmıyorum. Artık burada kalamazsın.”

Kafamı sallayıp, “Tabii ki kalabilirim. Ben yanlış bir şey yapmadım. Babam ne yaptıysa... bu onun suçu. Benim değil,” dedim. Eğer burada kalamazsam eve dönmem gerekecekti. Hayır... eve değil. Lake Cane’e geri gitmek zorundaydım. Ama artık orası benim evim değildi. Evim, bu okuldu. Sutton’s on bir yaşımdan beri benim yuvam olmuştu.

Buradan ayrılamazdım.

Annem ayağa kalkıp bana doğru gelmeye başladı ama o adım attıkça ben ondan uzaklaştım. Yüzüne bakamıyordum.

“Eve gelmek zorundasın. Okul ücreti için paramız yok. Hiçbir şey için paramız yok. Her şeyimize el konuldu.”

“Hayır. Bu doğru değil. Ortada bir yanlışlık olmalı.” Bir adım geri gittim ve beklenmedik bir şekilde kahkaha attım. “Bunu Jack mi yaptı? Vay be. Hakkını vermem lazım. Bu yaptığımız bütün şakaların ötesinde. Tüm bunlar bir şaka olmalı.”

Annem kafasını yavaşça salladı. “Ortada bir şaka falan yok. Jack’in bununla hiçbir ilgisi yok. Bu gerçek. Babanın yaptığı şeyler gerçek.”

O an yalan söylemeyi bırakması için anneme bağırarak istedim sadece. Babam bunu yapmazdı.

Dr. Winston’a dönüp, “Burada kalmama izin vermek zorundasınız. Yıllar içinde, burada kalmaya devam etmeme izin vermenize yetecek kadar para vermişizdir mutlaka size,” dedim.

Dr. Winston sanki benim için üzülyormuş gibi boktan bir ifade takındı. “Bu o kadar basit değil, Owen.”

“Burada kalamazsın,” diye araya girdi annem. “Baban seni bu okula göndermek için başka insanların paralarını kullandı. Ve tabii tüm tatiller, evimiz, arabalarımız ve mücevherler için de. Sahip olduğumuz her şey aslında bir başkasından çalınmış. Burada kalamazsın. Buna izin vermeyeceğim.”

Kapı tıklandı ve hemen sonra da açıldı. Yaşlıca bir adam içeri kafasını uzattı ve “Her şey yüklendi, yani hazır olduğunuzda gidebiliriz,” dedi.

Adam kapıyı kapatmadan önce annem kafasını sallayıp ona teşekkür etti.

“O kimdi?” diye sordum. “Ve ‘Her şey yüklendi,’ derken neyi kastediyor?”

“Dr. Winston? Bize bir dakika izin verebilir misiniz lütfen?” diye sordu annem. Dr. Winston başını sallayıp odasında bizi yalnız bıraktı. Annem az önce kalktığım sandalyeye çöktü. “O adam Dedektif Hill’di. Babanın davasıyla o ilgileniyor. Durumun ne kadar kötü olduğunu anladığını sanmıyorum. Baban ortadan kayboldu ama yerel emniyet teşkilatı, FBI, Çevre Koruma Teşkilatı ve Milli Gelirler İdaresi de dahil olmak üzere onu arayan pek çok kurum var. Üstelik bu insanlar gözlerini bana da çevirmiş durumdalar, orada onunla birlikte çalıştığım için onun ne işler çevirdiğinden haberdar olup olmadığımı merak ediyorlar. Benim de bu işin içinde olduğumu veya onun nerede olduğunu bildiğimi düşünüyorlar...”

Annemin söylediklerini sindirmeye çalışarak duvara yaslandım.

“Dedektif Hill, geri döneceğimden emin olmak için burada. Ve tabii babanın burada bizimle buluşmayı planlamadığından emin olmak için de,” diyerek sözlerini sakince bitirip ayağa kalktı ve artık çok ciddi görünüyordu. “Odanı çoktan topladılar ve görünüşe bakılırsa her şey arabaya yüklenmiş. Babanın yaptıkları bugün kamuoyuna duyurulacak. Arkadaşlarının önünde

küçük düşmemen için bu yaşanmadan önce okuldan ayrılmanın senin için en iyisi olacağını düşündüm.”

“Burada olmamam bunun benim için küçük düşürücü olmayacağı anlamına gelmez.”

Annem elini omzuma koydu. “Bu ikimiz için de korkunç olacak ama yanlış bir şey yapmadığımızı unutmamamız gerek.”

“Bütün bunlara inanamıyorum. Neden bunu yaptı ki?” diye sordum.

“Keşke bilseydim. Onu görsem ilk olarak bunu sorardım diye düşünüyorum ama korkarım ki bunun yerine muhtemelen önce ona sağlam bir yumruk atardım.”

Annem sessizce güldü ama bana hiç gerçekçi gelmedi. Hiçbir şey gerçek gibi değildi zaten.

“Nerede olduğunu biliyor musun? Onunla konuştun mu?”

Annem kafasını iki yana sallayıp, “Hayır,” dedi.

“Ne zaman ortadan kayboldu?” Hâlâ babamın kendi isteğiyle gittiğine inanmıyordum. Bunun bir açıklaması olmalıydı. Bunları mantıklı kılacak bir şey olmalıydı.

“Birkaç hafta önce,” diye fısıldadı annem.

Sandalyemi öyle bir ittim ki neredeyse yere devriliyordu. “Ve sen bana bunu şimdi mi söylüyorsun? Bunu daha önce bilmem gerektiğini düşünmedin mi?”

“Ne yapacağımı bilemedim!” diye bağırdı annem. “Hâlâ da bilmiyorum. Bunca zaman babanını ortaya çıkıp tüm bunlara bir açıklama getirmesini bekledim. Onun ne kadar korkak ve sahtekâr bir adam olduğunu öğrenmene hiç gerek kalmamasını umdum!”

Ofisin kapısındaki küçük pencerede Dr. Winston’ın kafası belirdi. Her ne kadar annemin bana bağırmasından nefret etsem de bu az önce yüzünde bulunan boş ifadeden çok daha iyiydi. Annem her şeyin yolunda olduğunu göstermek için Dr. Winston’a hafifçe el salladı ama aslında hiçbir şey yolunda değildi.

“Owen, baban gerçekten çok stresliydi ama bununla ilgili tek kelime etmiyordu. Sorunun ne olduğunu defalarca sordum

hâlde bana bir şey söylemedi. Onu en son, ofisinde geç saatte çalışırken gördüm. O günden beri de onu ne gördüm ne de ondan haber aldım."

Kafa salladım ama başka bir şey sormadım.

Annemin gözleri tekrar kapıya kaydı. "Gitme vakti."

"Bana bir dakika ver, lütfen."

Annem kafasını sallayıp ofisten çıktı ama ben yerimden kılmıdamadım. Zihnimde annemin az önce anlattıkları dönüp dururken elim sırt çantamın ön kısmına gitti ve bir önceki gün postadan aldığım, üstünde babamın anteti olan, katlanmış bir kâğıt parçasını çıkardım:

Umarım okulda her şey yolundadır. Sadece hatrını sorayım dedim. Şükran günü geliyor yani yakında evde olacaksın. Kasabanın hemen dışında Frank's diye yeni bir yer buldum. Bu civardaki en iyi hamburgerler orada. Çarşamba geceleri özel bir kampanyaları var. Belki tatilde sen kasabadayken oraya gidebiliriz. Babanla yemek yemek için harika bir yer.

Haber, biz Baton Rouge'un yaklaşık elli kilometre dışındayken patladı. Annem de ben de kahvaltı etmediğimizden ve eve varmamıza da hâlâ birkaç saat olduğundan geç bir öğlen yemeği yemek üzere Denny's'te mola vermiştik.

Babamın bıraktığı nottan anneme neden bahsetmediğimi bilmiyordum. Anlaşılmaz bir nottu. Şükran Günü tatilinden bahsediyordu; eğer hâlâ Sutton's'a gidiyor olsam Şükran Günü'nden önceki çarşamba günü başlayacaktı bu tatil. Babam bana çarşamba akşamı o Frank's denen yerde olacağını mı söylemeye çalışıyordu? Neden annemle değil de benimle buluşmak istediği konusunda hiçbir fikrim yoktu ama bir süreliğine bunu kendime saklamaya karar vermiştim.

On bir yaşımdan beri babamı sadece özel günlerde, yaz tatillerinde ve okulda ara sıra yapılan ebeveyn hafta sonlarında görmüştüm. Ama bunun öncesinde bile hiçbir zaman istediğim kadar çok etrafta olmazdı. İşi onu yiyip bitirirdi. İşi onun ilk aşkıydı; bütün ilgisini ve zamanını alan, kaybetmekten en çok korktuğu şeydi.

Bana sürekli doğuştan zengin olmadığını ve bu yüzden de şimdi para sahibi olmanın ona çok daha tatlı geldiğini söylerdi. Her ne kadar onu istediğim kadar çok göremesem de babam sunduklarında fazlasıyla cömertti: tatiller, arabalar, oyuncaklar.

Onu tanıdığımı düşünmek isterdim. Bunu yapmayacağından emin olmak... Onun bir hırsız olmadığını net bir şekilde bilmek isterdim. Ama gerçek şuydu ki babamın yaşam tarzımızı devam ettirmek için her şeyi yapacağını biliyordum. Hem de her şeyi.

Telefonumdan sözü geçen restorana baktım ve Lake Cane'in yanındaki kasabada olduğunu ve çarşamba akşamları sundukları özel kampanyanın da akşamüstü saat beşten itibaren biri fiyatına iki hamburger olduğunu öğrendim. Restoran, babamın bana bir çeşit mesaj gönderip göndermediğini anlama fırsatını kaçıramayacağım kadar yakındı.

"Hiç yemedin," dedi annem.

Başımla onun tabağını işaret ettim. "Sen de kendininkini yemiyorsun."

Hiç konuşmadan oturduk. Eğer bu olmasaydı o anda Sutton's'ta ne yapıyor olacağımı hesaplarken patates püresiyle et suyunu, çorbamsı bir sıvıya dönüşene kadar karıştırıp durdum. Jack ve Ray'le İngilizce dersinde olurdum, öğle yemeği ve okul sonrası antrenmanla ilgili şeyler düşünüp hafta sonu için planlar yapardım. Hayatım Sutton's'taydı. Hayatım New Orleans'taydı.

"Okulda neler kaçıracağımı hiç düşündün mü? Bu cumartesi kros karşılaşmam vardı ve orada eyalet takımına seçilebilirdim. Ve önümüzdeki hafta lakros antrenmanı başlıyor. Peki ya üniversite? Başvuru sürecinin ortasındayım."

"Çok üzgünüm, Owen," dedi annem fısıltıyla.

"Peki ya arkadaşlarım? Beni ziyarete de öyle kolay kolay gelemezler."

Jack'in ailesi Houston'da yaşıyordu, orada babası büyük bir petrol ve doğalgaz şirketi işletiyordu. Jack'in babasının bu bölgedeki kuyularda babamla iş yaptığını biliyordum ama babamın onu da kazıklayıp kazıklamadığına dair henüz bir şey duymamıştım. Ray, New Orleans'tandı, dolayısıyla okulda olmadığı zamanlarda yine de şehirdeydi. Babası saksofon çalardı,

annesi de bir caz grubunda arka vokaldi ve çoğu zaman turnede olurlar, eve nadiren uğrarlardı bu yüzden Jack kendi şehrinde yatılı okuyordu. Sai'nin ailesi Mumbai'den Atlanta'ya taşınmıştı, burada babası beyin cerrahı olarak çalışıyordu ve ailesi fırsat buldukça onun uçakla Atlanta'ya gelmesini sağlıyordu.

Sutton's bizim buluşma noktamızdı. Onların beni ziyaret etmesi veya benim gidip onları görmem kolay değildi.

"Sizi bir araya getirmek için bir yol bulacağımıza eminim," dedi annem.

Restoranın köşesindeki televizyon sessizdeydi ama bangır bangır açık da olabiliirdi. Ekranda bir görüntü belirdi ve mide-me yumruk yemiş gibi oldum. Bu babamla bir fotoğrafımızdı ama benim yüzüm küçük bulanık bir noktayla saklanmıştı. Bir önceki yıl Karayipler'de bahar tatilinde kiraladığımız büyük teknenin dümenindeydik. Başlık da şöyleydi: *Louisianalı CEO, çalışanlarının milyonlarını çaldı ve küçük kasabayı mahvetti.* Altında da şu yazıyordu, *Bu Louisiana'nın Enron Skandalı mı?*

"Gidebilir miyiz?" diye sordum ama cevabı beklemedim. Sandalyemden fırladım, annem bana yetiştiğinde arabaya giden yolu çoktan yarılamıştım.

"Owen, bekle. Bu şekilde kaçamazsın."

Otopark zeminindeki çakılların havalanıp arkamda bir kavis çizmesine neden olacak şekilde arkamı döndüm. "Bunu onun yaptığına inanıyor musun?"

Annemin omuzları düştü ve her neyin mücadelesini veriyorsa artık vazgeçmiş gibiydi.

"Her şey onun yaptığına işaret ediyor. Her şey."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp yüzümü onunkine yaklaştırdım. "Peki ama sen buna inanıyor musun?"

"İnanıyorum. O gitti, Owen. Eğer bunu yapmamış olsa neden kaçsın?"

Annemden uzaklaşmak için geriye doğru adım attım. Ve ancak sırtım Dedektif Hill'in Chevrolet Suburban arabasına çarpınca durdum. Ardından birkaç metre ötede onu fark ettim.

Aynalı güneş gözlüklerinin arkasından ifadesini seçmek zordu ama acımaya yakın bir ifadeydi. Ve bundan nefret ettim.

“Owen, ortada bir yanlışlık yok. Kimse babana tuzak kurmadı. Baban burada masum bir kurban değil. O, çalışanlarından para çaldı. Ve sonra da ortadan kayboldu.”

Sırtımı yasladığım Suburban’ın metali sıcaktı ama yine de içimde yer eden soğukluğa etki etmedi. Babamın gönderdiği notu düşündüm; küçük parçalara bölünüp restoranın tuvaletindeki çöp kutusunun derinlerine gömülmüş olan notu. Babamın bize vermesi gereken cevaplar vardı. Bize gerçeği anlatmak zorundaydı.

Eğer on beş gün içinde o restoranda olma ihtimali varsa ben de orada olacaktım.

• • •

Annem evimize el konulduğunu söylediğinden Lake Cane’e vardığımızda nerede kalmayı bekliyordum tam bilmiyorum ama arabamız Lucinda Teyze’nin evinin önüne yanaştığında çok şaşırdım.

“Burada mı kalacağız?” diye sordum.

“Evet. Onda kalmamızı kabul ettiği için şanslıyız,” dedi annem sikkın bir ses tonuyla.

Dedektif Hill bana yardım etme fırsatı bulamadan eşyalarımı almak istediğimden araba durur durmaz atlayıp bagaja yöneldim ama o tahmin ettiğimden daha hızlıydı. Ben büyük silindirik şeklindeki spor çantamı alırken o da kutulardan ikisini indirdi.

Kutulardan birinden dışarı çıkmış kros kupasını işaret etti.

“Koşucu musun?” Her ne kadar arabada giderken yolculuğun büyük bir kısmını dikiz aynasından beni gözleyerek geçirmiş olsa da bu, restorandan beri bana söylediği ilk şeydi.

Başımı salladım. “Sanırım aileden geliyor. Koşup arazi olmakta üstümüze yoktur,” diye karşılık verdim.

Tek kaşını kaldırdı. Gülmedi. Hafifçe sırtımadı bile. Ama

sokağın aşağısını işaret edip, “Eğer açık alanda koşmayı tercih ediyorsan şu yoldan gidip iki blok sonra sola dönersen oldukça hızlı bir şekilde kasabanın dışına çıkarsın. O yol güzel ve yolun sonunda gidip görmeye değer bir meyve bahçesi var,” dedi.

“Teşekkürler,” diye mırıldandım ve Lucinda Teyze’nin evine doğru döndüm ama kendimi ön verandanın merdivenlerine uzanan yola yürümeye ikna edemedim. En son bu eve geldiğimde burası hâlâ büyükanneme aitti ve bütün akrabalarım, büyükbabamın cenazesinden sonra burada toplanmıştı. On yaşındaydım ve bunu dün gibi hatırlıyordum. Evi çevreleyen verandanın köşesinde oturmuş ve kimselere göstermeden çikolatalı turta yemiştım. Annem, büyükbabam yokken burada olmanın benim için ne kadar zor olduğunu bilerek bana bakmaya gelmişti. “Hadi biraz yürüyüp bacaklarımızı esnetelim,” demişti. Saatlerce mahallede yürümüş, herkes gidene kadar evin önünden defalarca geçip sokaklarda turlamıştık. Bundan kısa bir süre sonra da büyükannem vefat etmişti, anlaşılan o da büyükbabam olmadan bu evde olmaya pek dayanamamıştı. Cenazesinden sonra kimse buraya gelmemişti, bunun yerine bizim eve gelmişlerdi. Büyükannemin ölümünden çok geçmeden de Lucinda Teyze bu eve taşındı.

Şimdi ev hem aynı hem de farklı görünüyordu. Evi çevreleyen veranda hâlâ genişti ve eskisi gibi pek çok sallanan sandalye ve salıncak vardı ama eski ahşap yüzey açık maviye boyanmış, kenarları da beyaz boyayla süslenmişti ve bu da her nasılsa her şeyin boktan görünmesine sebep olmuştu.

Evin yan tarafındaki sineklik açıldı ve kendimi bu istenmeyen aile buluşması için hazırladım.

“Bakın eve kimler gelmiş,” dedi teyzem. Lucinda Teyze annemin ablasıydı ve ikisi hiçbir zaman yakın olmamışlardı. Teyzemin bizi evine kabul etmesinin tek nedeninin, tüm dedikoduları öğrenen ilk kişi olabilmek için olduğundan emindim.

Annem yanımdan geçerken beni dürtüp, “Lütfen teyzene merhaba de,” dedi fısıltıyla.

“Merhaba teyze,” dedim. Annem kafasını iki yana salladı ama bana geri bakmadı.

Dedektif Hill’in büyük siyah arabasının motorunun çalıştığını duymama rağmen onun gidişini izlemek için arkamı dönmedim. Ama ellerimden biri boşta olsaydı ona hareket çekerdim.

Annem ön kapıda durup içeri girmem için yalvaran gözlerle beni bekledi ama beni harekete geçiren şey onun bakışı değil, kaldırımında oluşan kalabalıktı. Koşu yapan veya bebek arabası süren bir avuç kadın evin önünde toplanmıştı. Annem onlara bir bakış atıp içeri kaçtı. Ama teyzemin yüzü sevinçten parlıyordu.

“Selam millet.” Lucinda Teyze ön verandadan kadınlara el salladı. “Bakın kim geldi. Yeğenim Owen, New Orleans’taki o havali yatılı okuldan döndü.” Teyzem beni işaret etti ve grubu incelemek için kafamı çevirdim. Bu sırada kadınlardan bir tanesi telefonunu çıkarıp fotoğrafımı çekti.

İşte bu harikaydı.

Elim kolum dolu hâlde eve doğru ilerledim. Lucinda Teyze sokaktaki kadınlara el sallayıp onlarla vedalaştı ve peşimden içeri geldi.

“Annen misafir odasında kaldığına göre sen de küçük odadaki kanepede kalmak zorundasın. Antrede eşyalarını koyabileceğin bir dolap var. Küçük bir dolap ama polis tüm eşyalarına el koyduğuna göre sorun olmayacaktır.”

Teyzem bana gülümsedi ve ben dünyadaki herhangi bir yerin burada kalmaktan daha iyi olacağını düşündüm.

Her şeyi yere bırakıp anneme bakmak için yukarı çıktım. Teyzemin hangi odayı misafir odası yaptığını kestirmek çok zor değildi çünkü merdivenlerden çıktığım anda annemin alçak sesli hıçkırıklarını duyabiliyordum.

Kapısını bir kez tıkladım odasına girdiğimde annem yataktan fırlayıp kafasını çevirerek ağladığını benden saklamaya çalıştı.

Sonunda bana döndüğünde yüzüne yayılmış yapmacık bir gülümsemeyle, “Lucinda sana kalacağın yeri gösterdi mi?” diye sordu.

“Burada kalamayız. Lucinda Teyze şeytanın teki.” Dönüp koridora baktım. Bunu bana belli etmemeye çalıştığı çok açık olduğundan annemin kendini kaybettiğini görmezden gelecektim. “Hiç evlenmemesinin bir nedeni var. Kimse onun yanında bir dakikadan fazla durmaya katlanamaz.”

Annem eliyle yüzünü ovuşturdu ve hüzünlü, küçük bir kahkaha attı. Yatağın kenarına oturdu ve eliyle yatağa vurup yanına oturmam için beni çağırdı ama ben köşedeki tabureye oturmayı seçtim. Annemin hayal kırıklığı içimi parçaladı ama zaten kendimi zor tutuyordum ve onun bir dokunuşuyla dağılabildim.

“Gidecek başka bir yerimiz yok. Emin ol, burada olmayı ben de en az senin kadar istemiyorum ama ben biraz para kazanıp bir daire tutana kadar durum bu.”

O sözünü bitirmeden kafamı iki yana sallamaya başladım. “Peki ya Blackwelller? Onlar bize yardım ederdi.”

Annemin dudakları büzüldü, tekrar ağlamaya başlayacağından korktum.

“Baban her çalışanından para çalmış. Şirket şu an için kapalı ve muhtemelen öyle de kalacak, bu da kasabadaki pek çok başka işletmeyi etkiliyor, dolayısıyla doğrudan onlardan çalmış olmasa da arkadaşlarımız da bundan yara aldı. Ayrıca çevreyle ilgili pek çok şikâyet geldiğinden, daha önce açtığımız her kuyu bir sonraki analize kadar kapalı kalacak. Bu da toprak sahibi olan ve doğalgaz satışlarından pay alan hemen herkesi, yani kasabanın yarısını etkiliyor. Kimse bize yardım etmek istemiyor.”

Oturduğum tabureden hızla kalktım. “Koşuya çıkıyorum.”

“Owen,” dedi annem ama durmadım.

Ben kapıdan çıkar çıkmaz, “Eşyalarını öylece yerde bırakamazsın,” diye koridordan seslendi Lucinda Teyze. Odadan çıktığımda teyzemin geri geri gitmesi bizi dinlemeye çalıştığını düşündürdü. Ona cehennemin dibine kadar yolun var bakışı atıp kulaklıklarımı bulmak için sırt çantamı karıştırdım. Restoranda mola verdiğimizde okul formamı çıkarıp spor şortu ve tişörtü giymiştim zaten.

Evin ön merdivenlerine çıktığımda kalabalığın dağılmış olmasına sevindim ve müziğin sesini sonuna kadar açıp bunun aklımdaki tüm sesleri bastıracağını umarak Dedektif Hill'in önerdiği yöne doğru koşmaya başladım.

Kilometrelerce koştum. Bacak kaslarım yanıp dizlerim ağrıyana ve yolun kenarında sendelemeye başlayana kadar koştum. Ama yine de durmadım ve geriye dönmedim.

Her pazar günü kiliseden sonra dondurma yemek için uğradığımız Dairyette gibi bazı yerler çok tanıdıkken diğer yerler daha çok bulanık bir anıydı, mesela kendisinin daha yeni ve daha şık versiyonuyla değiştirilmiş gibi duran eski Kroger gibi.

Lake Cane büyük bir kasaba değildi ve teyzemin yaşadığı eski mahalle, kasabanın kenar mahallelerindendi, dolayısıyla kendimi nadiren bir arabanın geçtiği dar kır yolunda bulmam Dedektif Hill'in de tahmin ettiği gibi fazla uzun sürmemiştir. Ama burada değişen tek şey trafik değildi. İlerledikçe, çapa ürünleriyle dolu düzlük tarlaların yerini düzgün bir ızgara şeklinde dikilmiş ağaçlarla dolu bir arazi aldı. Dedektifin bahsettiği meyve bahçesi bu olmalıydı. Topallayarak dikenli tele doğru giderken ağaçların dikiminin düzgünlüğüne bakmaktan kendimi alamadım.

Ağaçların yapraklarının hepsi dökülmemiştir ve dalları ağırdı, bazıları neredeyse yere değiyordu. Sırf onlara bakmak bile bana kendimi daha yorgun hissettiriyordu.

“Yolunu mu kaybettin?”

Çitten geri geri uzaklaşırken kendi ayağıma takılıp hendeğin içine kış üstü düştüm. Ben ayağa kalkarken golf arabasının direksiyonunda oturan adam güldü.

Ona dönüp, “Hayır, efendim, kaybolmadım,” diye cevap verdim.

Bana garip kaçacak kadar uzun bir süre baktı ve ardından eliyle ağzını sıvazlamaya başladı. Kır saçları yer yer dikelmişti ve gözlerinin etrafındaki derin kırışıklıklar güneşin altında çok fazla zaman geçirdiğini gösteriyordu. Babamla aynı yaşlarda gibiydi veya belki ondan biraz daha büyüktü. Boş yola göz

gezdirmek sonunda, "Kasabadan buraya bütün yolu koşarak mı geldin?" diye sordu.

Hendekten çıkıp ayağa kalktıktan sonra cevap verdim. "Yolun büyük bir kısmını koşarak, gerisini de yürüyerek geldim." Geldiğim yola baktığımda herhangi bir uygarlık işareti göremedim. "Sanırım ne kadar uzaklaştığımı fark etmemişim."

Adam beni baştan ayağa süzdü. "Buralardan mısınız?"

İşte başlıyorduk. "Bir süredir burada yaşamıyordum ama geri geldim." Umarım daha fazla soru sormazdı.

Bir süre boyunca bu dediğimi kafasında tartıyormuş gibi göründü, ardından golf arabasına binmemi işaret etti. "Hadi. Önce bununla eve gidelim, ardından seni kamyonetle kasabaya bırakayım. Bu hâlde bir yüz metre daha koşabilecek gibi görünüyorsun."

Beni kasabaya bırakacağı için minnettar bir hâlde golf arabasına doğru topallayarak gittim. Her ne kadar bedenimi cezalandırmış ve günlerce bundan pişmanlık duyacak olsam da tam olarak ihtiyacım olan şey buydu.

Bir an tereddüt etti ve sonra elini uzatıp, "Ben Gus," dedi.

Elini sıkıp, "Owen," diye mırıldandım.

Gus yoldan çıkıp araziye ortadan ikiye bölen, geniş, çakıllı garaj yoluna saptı. Her iki tarafta da sıra sıra ağaçlar vardı, dallar o kadar doluydu ki akşamüstü güneşinin büyük bir kısmını engelliyorlardı.

"Bunlar ne ağacı?" diye sordum.

"Pikan cevizi. Ve neredeyse hasat zamanı," dedi.

Adamın evi görüldüğünde dilim tutuldu. Baton Rouge ve New Orleans taraflarında görebileceğiniz eski, büyük çiftliklerden biri gibiydi ama o kadar harap hâldeydi ki hâlâ ayakta durmasına şaşırdım. Hiçbir pencerede panjur yoktu ve bitkilerle sarmaşıklar evin yan tarafını dokunaçlar gibi kaplıyordu. Ev muhtemelen bir zamanlar beyaza boyalıydı ama artık kirli sarıydı ve ön kapıya giden taş yol da çimlerden neredeyse tamamen görünmez hâldeydi.

“Ağzını kapa, sinek kaçacak.”

Ağzımı kapattım ve dönüp ona baktım. “Affedersiniz. Ben sadece şeye şaşırdım...”

Kafasıyla evi işaret etti. “Tahmin edebileceğinden çok daha kısa sürede bu hâle geliyor. Ve belli bir noktaya ulaştıktan sonra da eski hâline döndürmek neredeyse imkânsız.”

Golf arabasını evin yan tarafında bulunan müstakil bir garajdaki açık bölmeye yanaştırdı. Bu iki katlı bir yapıydı ve yanındaki büyük evden çok daha iyi bir hâldeydi. Farklı bölmelerde duran birkaç eski kamyonetle birlikte bir de küçük bir arazi aracı vardı. Gus golf arabasından inip en yakınında duran kamyonete binmemi işaret etti. Yolcu koltuğuna yöneldim ama elini kaldırıp beni durdurdu.

“Eğer ilgilenirsen bana burada yardım edebilecek birini arıyorum. Evi bu bahçeden geri almanın zamanı geldi ve ekin hasadında da yardıma ihtiyacım olacak. Belki de okuldan sonra birkaç saatini buna ayırabilirsin?”

Bu adamın aklını kaçırmış olduğu çok açıktı. “Benimle beş dakika önce tanıştınız ve şimdi de bana iş mi teklif ediyorsunuz?”

Hiç cevap vermeyecek sandım ama sonunda, “Şu evden kuş pisliklerini ve örümcek ağlarını temizlemek, öğleden sonralarını Lucinda’yla geçirmekten çok daha hoş olacaktır,” dedi.

“Yani kim olduğumu biliyorsunuz.” Bu bir soru değildi.

“Tabii ki. Tıpkı annene benziyorsun.” Gus birkaç saniye tereddüt etti ve ardından, “O nasıl?” diye sordu.

Omuz silktim. “İdare ediyor.”

Bana uzun uzun baktı. “Baban burada çalışmıştı, senin yaşlarındayken. Bunu biliyor muydun?”

Başımı hayır anlamında salladım. Acaba bu yüzden mi Dedektif Hill beni bu tarafa yollamıştı?

“Burada çalıştı. Vaiz Ormanı’ndaki evde bir yaz kaldı.”

“Vaiz Ormanı neresi?”

Kollarını kocaman açıp, “Tüm bunların başladığı küçük koru,” dedi.

“Neden oraya öyle diyorlar?”

Eski kamyonetin yan tarafına yaslanıp kollarını önünde kavuşturdu. “Bir söylentiye göre, yaklaşık yüz yıl önce Leonard Trudeau orasını satın aldığı anda arazinin sınırında köhne bir evde yaşlı bir adam yaşarmış ve Trudeau adamı kovmak istememiş. Yaşlı adam oradan hiç ayrılmamış ve kimse de gelip onu aramamış. Dediklerine göre yaşlı adam elinde İncil’le o koruda dolaşır ve sanki cemaatinin karşısındaymış gibi ağaçlara vaaz verirmiş, bu yüzden de herkes oraya Vaiz Ormanı demeye başlamış.”

“Yani adam ölene kadar orada mı kalmış?”

Gus kafasını yana yatırıp omuz silkti. “İşin en tuhaf tarafı da bu. Leonard onu her gün kontrol etmeye başlamış; ona yemek götürüyor, başka bir ihtiyacı olup olmadığına bakıyormuş. O sırada adam bayağı yaşlıymış... İnce derisi iyice sarkıkmış ve saçları da o kadar beyazmış ki anlatılanlara göre neredeyse parlıyormuş. Sonra bir gün adam gitmiş. Evdeki her şey bir gün öncekiyle aynı durumdaymış, en ufak bir değişiklik yokmuş ama yaşlı vaiz bir daha hiç ortaya çıkmamış.”

İster istemez ürperdim. “Babamın bir anda ortadan kaybolan yaşlı bir vaize ait köhne bir evde yaşadığını hayal etmek benim için zor.”

“Baban gidecek başka bir yeri yokken çıkagelmişti. Senin de aynı şeyi yapmış olman tuhaf.”

İş teklifini düşündüm. Öğleden sonralarımı Lucinda Teyze’nin evindense burada geçirmek daha iyi olurdu. Ayrıca Gus babamı tanıdığına göre belki onun hakkında da daha çok şey öğrenebilirdim. “İşi kabul etmek isterim ama arabam yok. Her gün buraya nasıl gelip gideceğimden emin değilim.”

Gus kamyonetin kaputuna eliyle vurdu. “Bunu kullanabilirsin. Göze hoş görünmese de güvenilirdir.”

Eski kamyonete dikkatle baktım. “Kamyoneti çalıp bir daha hiç geri gelmeyeceğimden endişe etmiyor musunuz?”

Gus kamyonetten uzaklaşıp golf arabasına doğru yürümeye başladı. “Yapmayı planladığın şey bu mu?”

“Şey... hayır... ama...”

“O zaman aptalca şeyler söylemeyi bırak. Yarın görüşürüz.”